

Ավետիք Իսահակյան

Մութը գրկած գետ ու գետին

Մութը գրկած գետ ու գետին
Հով ու ալիք կըշնչեն.
Երկինք գրկած աստղ ու լուսին,
Արտերն անդորր կըննչեն:

Սիրտս, սիրտս թույլ կգարկե,
Մեր ու երգեր է՛լ չկան.
Նոր էր ծլել, արև սիրուց,
Արև - աչեր է՛լ չկան;

Վառ աստղերը երկնից ընկան,
Վարդ ու շուշան թառամեց.
Ա՛խ, իմ կյանքս, անուշ կյանքս,
Կտոր – կտոր փշրվեց ...

Հովն ու ալիք կուզան, կերթան,
Ցաված սիրտս կշոյեն,
Ու իմ սիրուս մըմունջներից
Տխուր երգեր կհյուսեն ...

1893

Յալթա